

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 481. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708760166240.pdf> (tilgået 15. juni 2021)

Anvendt udgave: *Forskrevet*

☒ Han saa' og hørte intet undervejs. Det var tilfældigt at han havde valgt denne Vogn, men ikke tilfældigt at han nu søgte ind i den gamle Park, der bød paa Fred, Hvile, Skygge - ikke blot for ham men for de mange, Voksne og Børn, ensomme Vandrere, støjende Klynger, fortrolige Par.

☒ Saa ofte han havde gaaet her - og hans Morgen eller Aftenture havde i de forløbne Aar tidt ført ham herind - bestandig var Indtrykket vendt fornyet tilbage, den afdæmpede, løftende og vemodige Følelse af at spasere ind i en Tid, der ikke kan og vel heller ikke skal kaldes tillive igen - men som dog er der i vor Bevidsthed, mild-glad, frodig, hyggelig og fredsæl - op imod Aarhundredslutningens Hastværk og Hærværk, Kiv og Konkurrence - vort Aandslivs Guldalderidyl op imod fin de siecle.

☒ Han passerede de to halvrunde Bænke - »Saksen« - hvor man mønstrer og mønstres; med et lille ærbødigt Nik hilste han paa sin gamle Kending, den slanke, stramme, barhovedede Mand dér paa Granitpedestalen; og da han havde overvundet det første Syn af den nedtrampede Plæne med Smørrebrødspapirer, tumlende Børn og Barnepiger - saa strøg han Hatten af Hovedet og lod de støvtunge Træers Skygger svale sig, medens han paa maa og faa slentrede henad de bugtede Gange langs de krummede Kanaler. Og han hilste paa Svanerne - og tænkte paa Ulfs »Svanen snehvid med sin Slangehals«; og han saa', ligesom gennem et Slør af Barnetanker, paa den kinesiske Thepavillon med de dejlige uhyre Drager; og han kom atter ud i Solen, Eftermiddagssolen, som glødede over Slotsterrassen, dér borte over Plænen, og som med sit varme Kys kastede Glans og Liv over det øde, grimme Slots Façade; og atter ind i Skyggen, op over en lille Høj, hvor han mødte en af disse ensomme Vandrere i langskødet kaffebrun Frakke og graa Hat - saadan en »gammel Elsker«, der tridser af 482 henunder de stille Træer, langs de stille Kanaler, tænkende paa dengang *hun* kom ham imøde rødmende under den store, brede Solhat, trippende paa de smaa Fødder med de korsbundne Baand opover de fine Ankler..... og Gerhard hilste uvilkaarligt, medens den gamle Herre forbavset og lidt fornærmet tog til sin Hatteskygge.

☒ Mon *jeg* engang skal gaa saadan? tænkte Gerhard. Og Fuglene sang - halvt søvngigt bedøvede af Varmen.